

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 1967/20
22.4.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Јелене Стевановић, председника већа, Радмиле Радић и Иване Марковић Радојевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник адвокат Јован Скакић из Београда, ул. Мачванска бр. 20, против тужене "Комерцијална банка" а.д. Београд, ул. Светог Саве бр. 14, коју заступа адвокат Горан Гојачанин из Београда, ул. Книгиње Зорке бр. 8, ради проглашења недопуштености извршења, одлучујући о жалби тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду П 9759/18 од 25.09.2019. године, у седници већа одржаној дана 22.4.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду П 9759/18 од 25.09.2019. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужиле и тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 9759/18 од 25.09.2019. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужиле и према туженој проглашено недопуштеним извршење одређено решењем о извршењу Првог основног суда у Београду Ив 93868/12 од 25.9.2013. године, на 1/2 идеалног дела непокретности-трособног стана број ... у ул. ..., улаз број ..., објекат број ..., на кат.парц.бр. ... уписаног у лист непокретности број ... КО ... Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужили на име трошкова парничног поступка исплати износ од 283.800,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправака ове одлуке.

Против наведене пресуде, тужена је благовремено изјавила жалбу побијајући је

у целости, из свих разлога прописаних одредбом члана 373. став 1. Закона о парничном поступку ("Сл. Гласник РС" бр. 72/11, 49/13, 74/13, 55/14, 87/18 и 18/20). Трошкове другостепеног поступка је опредељено тражила.

Тужила је одговорила на жалбу тужене. Трошкове другостепеног поступка је опредељено тражила.

Испитујући првостепену пресуду у границама овлашћења из члана 386. Закона о парничном поступку, Апелациони суд је нашао да је жалба тужене неоснована.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности. Изрека првостепене пресуде је јасна, разумљива и не противречи сама себи и разлозима пресуде, као ни доказима који се налазе у спису и садржи јасне, потпуне и довољне разлоге о свим битним чињеницама, тако да се њена законитост и правилност са сигурношћу може испитати, па не стоје наводи из жалбе тужене којима се указује на учињену битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању, пред Првим основним судом у Београду покренут је извршни поступак Ив 93868/12, а по предлогу овде тужене „Комерцијалне банке" а.д. Београд као повериоца, против извршног дужника ББ из .... Извршни поверилац је поступак покренуо на основу веродостојних исправа - меница, које је извршни дужник предао извршном повериоцу као средство обезбеђења приликом закључења уговора о краткорочном кредиту од 04.10.2010. године, закљученог између овде тужене и грађевинске радње "ВВ" по основу ког је тужена исплатила наведеној радњи кредит у висини од 11.500,00 евра и уговора о кредиту од 09.12.2011. године, закљученог између овде тужене и СЗГР "ДД" по основу ког је тужена исплатила наведеној радњи кредит у висини од 6.000,00 евра, а имајући у виду да извршни дужник по наведеним кредитима ББ није исплатио овде туженој укупан дуг од 1.669.971,74 динара, као и припадајуће камате. Као предмет извршења, уколико извршни дужник не измири дуговања према извршном повериоцу, овде туженој Комерцијалној банци, предложена је непокретност у својини извршног дужника ББ и то: трособан стан број ... на адреси ..., улаз број..., који се налази у објекту број ... на к.п. Број ... уписан у лист непокретности број ... КО .... У време покретања овог извршног поступка, као власник стамбене зграде у којој се налази наведени стан био је уписан „Енергопројект високоградња" а.д. Нови Београд, а током извршног поступка по захтеву Првог основног суда у Београду у предмету Ив 93868/12, извршен је упис носиоца права својине на наведеном стану у корист ББ. Овај упис извршен је на основу уговора о производњи и продаји стана који је ББ закључио као купац са „Енергопројект високоградња" а.д. као продавцем дана 23.04.1991. године и анекса овог уговора од 20.05.1991. године, 25.06.1991. године и 13.09.1991. године. Купопродајна цена за предметни стан исплаћена је у целости. Након тога, Први основни суд у Београду је дана 25.09.2013. године донео решење о извршењу Ив 93868/12, забележбом решења о извршењу у јавну књигу, утврђењем вредности и продајом предметне непокретности-стана у својини извршног дужника ББ. Извршни дужник је изјавио приговор на

наведено решење о извршењу, који је одбијен решењем суда од 22.10.2014. године, након чега је извршни дужник изјавио још један приговор који је такође одбијен као неоснован. Дана 04.12.2014. године, овде тужиља, је поднела приговор недопустивости извршења, у којем је навела да је наведени стан који је предмет извршења, заједничка имовина ње и извршног дужника ББ са којим је формално и даље у браку, али је заједница живота између њих престала 1991. године, па је Трећи основни суд у Београду донео дана 15.12.2015. године решење којим је овде тужиљу упутио да покрене парницу ради проглашења извршења одређеног решењем о извршењу Ив 93868/12 од 25.09.2013. године недопуштеним, након чега је тужиља поднела тужбу у овој правној ствари. Током поступка, из исказа тужиље и сведока ББ, је утврђено да је тужиља у време закључења предметног уговора о производњи и продаји стана од 23.04.1991. године и анекса истог, била у браку са ББ, а који брак је закључен 22.07.1968. године, да су током трајања брака оба брачна супружника била запослена и то ББ у својој фирми која се бавила грађевинарством, а тужиља у фабрици „ГГ“ у ... у рачуноводству, да су заједничким средствима обезбедили новац за куповину предметног стана који се налази у ... у ул. ... број ... и то ББ из прихода које је остварио својим радом, а тужиља из уштеђевине и поклона које је добила од чланова своје породице-брата и сестре, да се након куповине стана током 1991. године, тужиља у наведени стан преселила са њиховом заједничком децом, након чега је заједница живота између ње и ББ престала, јер је ББ наставио да живи у ..., и боравио и радио на терену, док је она остала да живи у ..., те да у време закључивања уговора о кредиту по којима је настала обавеза која је предмет потраживања у извршном поступку Ив 93868/12 који се води против ББ, тужиља није била упозната са пословањем његове занатске радње, као ни занатске радње која се водила на њиховог сина, као и то да кредити које су узеле наведене грађевинске радње, а за које је ББ јемчио, нису уговорени за потребе заједничког породичног домаћинства овде тужиље и ББ, већ за потребе посла наведених предузетничких радњи.

На овако правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд је доносећи ожалбену пресуду, правилно применио материјално право садржано у одредбама члана 50. Закона о извршењу и обезбеђењу (“Сл. гласник РС” бр. 31/11), те одредбама члана 168, 171, 176, 186 и 187 Породичног закона, када је утврдио да је недопуштено извршење на 1/2 трособног стан број ... на адреси ..., улаз број ..., који се налази у објекту број ... на к.п. Број ... уписан у лист непокретности број ... КО ..., с обзиром да је исти заједничка имовина тужиље и њеног супруга ББ са којим је и даље формално у браку, имајући у виду да су до момента закључења уговора о производњи и продаји стана који је ББ закључио као купац са „Енергопројект високоградња“ а.д. као продавцем дана 23.04.1991. године и анекса овог уговора од 20.05.1991. године, 25.06.1991. године и 13.09.1991. године, тужиља и ББ били у браку двадесет година, да су средства за куповину стана заједнички обезбедили, да су обавезе по основу уговора о кредиту од 04.10.2010. године, закљученог између овде тужене и грађевинске радње “ВВ” и уговора о кредиту од 09.12.2011. године, закљученог између овде тужене и СЗГР “ДД”, а за које је јемчио ББ, његове посебне обавезе, за које не одговара тужиља својом имовином, већ само ББ својом имовином, те да средства добијена по основу наведених уговора о кредиту, нису узета за потребе вођења заједничког домаћинства тужиље и ББ, већ за задовољење потреба посла наведених фирми, као и то да тужиља није имала сазнања о пословању наведених фирми, нити о пословима које су оне

предузимале, будући да фактичка заједница живота између ње и ББ престала знатно пре закључења наведених уговора о кредиту, током 1991. године, током куповине и уселења у предметни стан.

Неосновани су жалбени наводи тужене да је првостепени суд битне чињенице за пресуђење у овој правној ствари утврдио на основу исказа тужиље и сведока ББ, а који искази су неискрени, нелогични, у супротности са осталим доказима у списима предмета, те усмерени на успех тужиље у овој правној ствари. Наиме, првостепени суд је правилно применио одредбу члана 8. ЗПП-а, којом је прописано да суд по свом уверењу, на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно и свих доказа заједно, као и на основу резултата целокупног поступка одлучује које ће чињенице узети као доказане. Овом одредбом установљено је начело слободне оцене доказа које подразумева одсуство законом утврђених правила о избору доказа и њиховом рангирању према доказној снази и суду препуштено да изврши њихову савесну и брижљиву оцену и да према специфичностима конкретног случаја и резултатима конкретног истраживања, слободно и без формалних ограничења цени изведене доказе и формира своје уверење о доказаним, односно недоказаним чињеницама. Слободна оцена доказа подразумева и слободно одлучивање суда које ће доказе извести ради утврђивања битних чињеница (члан 229. став 2. у вези са чланом 313. и 319. став 1. ЗПП-а), при чему су обе стране исцрпеле све доказне предлоге у првостепеном поступку. Стога на правилност побијане одлуке нису од утицаја жалбени наводи тужене којима се указује да је првостепени суд погрешно оценио изведене доказе, те одлуку засновао на неистинитим исказима тужиље и сведока ББ.

На правилност побијане пресуде нису од утицаја жалбени наводи да предметни стан није заједничка имовина тужиље и ББ имајући у виду да тужиља није била у радном односу у моменту куповине истог, односно да није доказала да је новчана средства којима је учествовала у куповини стана добила на поклон од брата и сестре, да су обавезе по основу предметних уговора о кредиту од 04.10.2010. и 09.12.2011. године, а за које је ББ јемчио, преузете за потребе обезбеђења потраживања према заједничком детету тужиље и ББ, односно да су наведени кредити узети ради подмирење породичних потреба и обавеза заједничког домаћинства и заједничке деце тужиље и ББ, да је тужиља била упозната са тим и сагласна да се закључе наведени уговори о кредиту, те да је самим тим заједно са ББ солидарно одговорна за испуњење обавеза по основу наведених уговора о кредиту према туженој, имајући у виду да је првостепени суд на основу изведених писмених доказа и исказа тужиље и сведока ББ, а које исказе је оценио као искрене, логичне и међусобно сагласне, утврдио управо супротно, да предметни стан представља заједничку имовину тужиље и ББ, да је тужиља до момента куповине истог била у браку са ББ 20 година, да је средства за куповину обезбедила од поклона брата и сестре и уштеђевине од сопственог рада, да предметни кредити нису узети ради подмирења потреба и обавеза заједничког домаћинства и заједничке деце тужиље и ББ, већ за потребе предузетничких радњи ББ и њиховог заједничког сина, као и то да тужиља није била упућена у пословање наведених радњи, нити се сагласила са узимањем наведених кредита, односно није својом посебном имовином прихватила да гарантује за испуњење обавеза по основу уговора о кредиту које су наведене радње презеле, а за које обавезе је ББ јемчио својом посебном имовином.

Неосновани су жалбени наводи тужене да је одлуком о усвајању тужбеног захтева тужиље, дерогиран у целости најопштији институт правног поретка, основно начело поуздања у истинитост и тачност података уписаних у јавне књиге, имајући у виду да је током поступка утврђено да је у време закључења предметних уговора о кредиту, по основу којих су настале обавезе ББ, као солидарног јемца, а и касније, у време подношења предлога за извршење од стране тужене у предмету Првог основног суда у Београду Ив 93868/12, као власник стана који је ББ купио од предузећа "Енергопројект" по основу уговора од 23.04.1991. године, било уписано предузеће "Енегопројект". Као власник наведеног стана, у катастру непокретности, решењем од 17.04.2013. године, уписан је ББ, а по захтеву Првог основног суда у Београду у предмету Ив 93868/12, што указује да су неосновани жалбени наводи тужене да је трпела штетне последице због поуздања у истинитост података у катастру непокретности, јер у време закључења предметних уговора о кредиту, ББ није ни био уписан као власник предметног стана у катастру непокретности, док чињеница да тужиља није поднела захтев за поништај наведеног уписа од 17.04.2013. године, није од утицаја на другачије пресуђење, с обзиром да је тужиља одабрала други правни пут за остваривање свог права на предметном стану, подношењем тужбе у овој правној ствари, а на основу решења Трећег основног суда у Београду Ив 93868/12 од 15.12.2015. године, којим је упућена да своја права на предметном стану оствари у парници.

Овај суд је ценио и остале наводе жалбе тужене, али их посебно не образлаже применом овлашћења из члана 396. став 1. ЗПП-а, имајући у виду да нису од утицаја на доношење другачије одлуке у овој правној ствари.

На основу изложеног, Апелациони суд је одбио као неосновану жалбу тужене и потврдио првостепену пресуду у ставу првом изреке, применом члана 390. Закона о парничном поступку, одлучивши као у ставу првом изреке ове пресуде.

Потврђена је и одлука о трошковима поступка садржана у ставу другом изреке пресуде на основу члана 401. став 1. тачка 2. Закона о парничном поступку, а који трошкови су тужиљи досуђени правилном применом одредби чланова 153, 154. и 163. Закона о парничном поступку, као и Адвокатске тарифе важеће у време пресуђења и Таксене тарифе важеће у моменту настанка таксене обавезе, па је одлучено као у ставу првом изреке.

Како тужена није успела у другостепеном поступку, а трошак састава одговора на жалбу није нужан трошак, на основу члана 165. став 1. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке ове пресуде.

**Председник већа-судија
Јелена Стевановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице

Јасмина Ђокић